

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 238/2017
01.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиље-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Борко Стојановић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Јасмина Павловић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији тужиље-противтужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 861/16 од 19.10.2016. године, у седници одржаној 01.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље-противтужене изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 861/16 од 19.10.2016. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 861/16 од 19.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 795/14 од 11.05.2016. године у ставу трећем изреке којим је уређен начин одржавања личних односа малолетне ГГ са оцем ББ, ближе описан у изреци првостепене пресуде, у ставу петом изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље-противтужене у делу којим је тражила да се уреди начин одржавања личних односа између малолетне ГГ и туженог-противтужиоца, тако што би тужени дете виђао сваког другог викенда, суботом по два сата од 10,00 до 12,00 часова у стану у коме дете живи с мајком, у ставу седмом изреке којим је одбијен као неоснован предлог тужиље-противтужене којим је тражила да се одреди привремена мера и уреди начин одржавања личних односа између малолетног детета и туженог-противтужиоца тако што би се виђали у контролисаним условима и у ставу осмом изреке којим је одбијен као неоснован противтужбени захтев туженог-противтужиоца у делу којим је тражио да се обавезе да на име свог дела доприноса за издржавање малолетне ГГ плаћа месечно износ од 10.000,00 динара. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П2 795/14 од 11.05.2016. године у ставовима четвртим, шестим и десетим изреке и у том делу предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (става првог изреке) тужила-противтужена је, благовремено, изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле брак 24.10.2011. године у ... из ког имају заједничко дете малолетну ГГ, рођену ... године у Правноснажном пресудом донетом у овом спору разведен је брак парничних странака и малолетна ГГ поверена је мајци која ће самостално вршити родитељско право. Налазом и мишљењем комисије судских вештака, Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ од 03.03.2016. године, утврђено је да оба родитеља поседују капацитете за вршење родитељске улоге, али да због старосне доби детета и функционисања са мајком малолетну ГГ треба поверити мајци на самостално вршење родитељског права а оцу омогућити редовно виђање детета. Сагласно је мишљење вештака да одређивање привремене мере којом би се регулисао модел виђања у контролисаним условима, у присуству мајке, није у најбољем интересу малолетног детета.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су одредили модел одржавања личних односа у складу са налазом и мишљењем Комисије судских вештака, руководећи се најбољим интересом малолетног детета, на основу чл. 6. став 1 и 266. став 1. Породичног закона Републике Србије, имајући у виду да је отац мотивисан за родитељство и да је већ успоставио емоционални однос са ћерком а да мајка има хиперпротективно понашање према детету и то не само у односу на оца, него и у односу на шире окружење што негативно утиче на однос детета и оца.

Чланом 3. став 1. Конвенције УН о правима детета, прописано је да је у свим активностима које се тичу деце од примарног значаја интерес детета, без обзира на то да ли их спроводе јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела. Правилном из члана 6. став 1. Породичног закона, прописано је да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима која се тичу деце. По члану 61. став. 1. истог Закона, дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи, а по члану 266. истог Закона, у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Најбољи интерес детета је правни стандард који се цени према околностима сваког конкретног случаја. Елементи процене најбољег интереса детета су узраст и пол детета, његове жеље и осећања, с обзиром на узраст и

зрелост, потребе за васпитањем и способностима родитеља да задовоље утврђене потребе детета. У конкретном случају, елементи процене најбољег интереса детета правилно су оцењени на основу свих изведених доказа а посебно налаза и мишљења Комисије судских вештака, Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“. Зато су неосновани наводи ревизије да је овакав начин уређења односа супротан најбољем интересу малолетног детета.

Неосновано се ревизијом указује да оспорена пресуда није донета на основу савесне и брижљиве оцене доказа те да је с тим у вези учињена битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП у вези са чланом 8. ЗПП пред другостепеним судом. Ово због тога што се у ревизији не може улазити у чињенична питања у сфери знања и вештина вештака и побијати оцена изведених доказа (ревидент указује да је првостепени суд одбио предлог за саслушање вештака – чланова Комисије вештака), јер се на тај начин посредно побија утврђено чињенично стање, што по члану 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, то је Врховни касациони суд одбио као неосновану ревизију тужиље-противтужене и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић